

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie obwinionej lekarza weterynarii **M. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2025 r.,

zażalenia adwokata R. M. - obrońcy obwinionej z dnia 29 maja 2025 r., złożonego na zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko -Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt [...], w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi na orzeczenie Krajowego Sądu Lekarsko -Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2025 r. uchylające orzeczenie Sądu [...] Izby Lekarsko -Weterynaryjnej w S. z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt [...], i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania oraz zażalenia tego obrońcy z dnia 25 czerwca 2025 r., złożonego na zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko -Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2025 r., sygn. akt [...], w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia na zarządzenie z dnia 21 maja 2025 r. o odmowie przyjęcia skargi

postanowił:

1. uchylić zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko -Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2025 r., sygn. akt [...] w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia na zarządzenie z dnia 21 maja 2025 r. o odmowie przyjęcia skargi;

2. uchylić zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko -Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt [...] w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi na orzeczenie Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 2

kwietnia 2025 r. uchylające orzeczenie Sądu [...] Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w S.;

3. sprawę przekazać Przewodniczącemu Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie, celem nadania biegu skardze z dnia 17 kwietnia 2025 r. złożonej przez adwokata R. M. - obrońcę obwinionej lekarza weterynarii M. M., na orzeczenie Krajowego Sądu Lekarsko - Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2025 r. uchylające orzeczenie Sądu [...] Izby Lekarsko - Weterynaryjnej w S. z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt [...] i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

W dniu 2 kwietnia 2025 r. przed Krajowym Sądem Lekarsko - Weterynaryjnym w Warszawie zapadło orzeczenie w sprawie obwinionej lekarz weterynarii M. M., którym uchylono orzeczenie Sądu [...] Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w S. z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt [...] i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi (k. 241 - 243 akt o sygn. [...]).

Na powyższe orzeczenie, w oparciu o art. 539a § 1 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych – dalej powoływanej jako u.l.w., adwokat R. M. - obrońca obwinionej, złożył skargę z dnia 17 kwietnia 2025 r. i zarzucił niezasadne uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, w sytuacji, gdy nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Krajowemu Sądowi Lekarsko - Weterynaryjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (k. 288 - 282 akt o sygn. [...]).

Zarządzeniem z dnia 21 maja 2025 r. Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie odmówił przyjęcia ww. skargi uznając, iż jest ona niedopuszczalna w świetle postanowień art. 46b ust. 1 u.l.w. (k. 293 - 294 akt o sygn. [...]).

Na powyższe zarządzenie, obrońca obwinionej złożył zażalenie z dnia 29 maja 2025 r., zarzucił w nim obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zarządzenia, a mianowicie:

1. art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 u.l.w. przez zastosowanie tych przepisów, mimo, iż nie znajdują one zastosowania do skargi na orzeczenie sądu odwoławczego,
2. art. 46b ust. 1 u.l.w. przez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu i błędne przyjęcie, że wyłącza on stosowanie przepisów o skardze na orzeczenie sądu odwoławczego w sprawach dyscyplinarnych dotyczących lekarzy weterynarii,
3. art. 539b § 2 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 u.l.w. przez wykonanie zaskarżonego orzeczenia – przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pomimo złożenia skargi.

W konkluzji, obrońca obwinionej wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia (k. 301 - 303 akt o sygn. [...])

Kolejnym zarządzeniem z dnia 18 czerwca 2025 r. Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie odmówił przyjęcia zażalenia obrońcy obwinionej z dnia 29 maja 2025 r., złożonego na zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko - Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 21 maja 2025 r., wskazując w uzasadnieniu, że u.l.w. w art. 46b ust. 1 dopuszcza kontrolę Sądu Najwyższego nad orzecznictwem sądów odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii jedynie w trybie kasacji złożonej od prawomocnego orzeczenia wydanego w drugiej instancji przez Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny (k. 308 akt o sygn. [...]).

Na zarządzenie z dnia 18 czerwca 2025 r. obrońca obwinionej złożył zażalenie z dnia 25 czerwca 2025 r., zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zarządzenia, a mianowicie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt u.l.w. przez niezasadne zastosowanie tych przepisów, mimo, iż zażalenie zostało złożone w terminie, przez osobę uprawnioną – obrońcę obwinionej oraz jest dopuszczalne z mocy ustawy (art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k.).

W konkluzji, obrońca obwinionej wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia (k. 313 - 314 akt o sygn. [...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożone zażalenia są zasadne i skutkowały uchyleniem obu zarządzeń Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie, to jest zarządzenia z dnia 21 maja 2025 r. oraz zarządzenia z dnia 18 czerwca 2025 r.

Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie w obu zarządzeniach powołuje się na art. 46b ust. 1 u.l.w., wskazując, iż kontrola Sądu Najwyższego nad orzecznictwem sądów odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii dopuszczalna jest jedynie w trybie kasacji złożonej od prawomocnego orzeczenia wydanego w drugiej instancji przez Krajowy Sąd Lekarsko-Weterynaryjny. Ponadto podnosi, że regulacje w zakresie orzekania w sprawach odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii zawarte są w u.l.w. oraz wydany na podstawie tej ustawy rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 29 lipca 1993 r. w sprawie postępowania dotyczącego odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii. Ten pogląd jest jednak błędny. Nie ulega wątpliwości, że złożenie w trybie art. 539a § 1 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 u.l.w. skargi na orzeczenie sądu odwoławczego uchylające orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania, jest dopuszczalne również w ramach postępowania dyscyplinarnego dotyczącego lekarza weterynarii. Rację w tym względzie należy przyznać

Skarżącemu, albowiem jak wskazał w uzasadnieniu zażalenia z dnia 29 maja 2025 r., przepisy rozdziału 55a k.p.k. zawierające unormowanie instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 1 u.l.w. Należy zauważyć, że odpowiednie stosowanie przepisów k.p.k. przewidują przepisy ustaw normujących postępowania w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej lub zawodowej jedenastu zawodów zaufania publicznego. Przykładowo w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych normą odsyłającą jest art. 74¹ pkt 1, w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze – art. 95n pkt 1, czy też w ustawie Prawo o notariacie – art. 69. Owszem, zarówno w powołanych ustawach, jak i w u.l.w., regulacje dotyczące kasacji wynikają bezpośrednio z tych ustaw, natomiast te dotyczące skargi, należy powiązać z przepisem odsyłającym do przepisów Kodeksu postępowania karnego. Niemniej nie sposób przyjąć założenia, jak zrobił to Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie, że skarga na orzeczenie sądu odwoławczego uchylające orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania, nie przysługuje. Instytucja skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania została wprowadzona do Kodeksu postępowania karnego ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. W dziale XI zatytułowanym „Nadzwyczajne środki zaskarżenia” dodano rozdział 55a normujący instytucję „skargi na wyrok sądu odwoławczego”. Należy też przypomnieć, że w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt I KZP 9/17, Sąd Najwyższy opowiedział się za poglądem, zgodnie z którym przepisy rozdziału 55a k.p.k. o skardze na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego, uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym uregulowanym w przepisach ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że w postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym obwinionej lekarza weterynarii M. M., złożona przez jej

obrońcę – adwokata R. M. skarga z dnia 17 kwietnia 2025 r. na orzeczenie Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2025 r. uchylające orzeczenie Sądu [...] Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w S. z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt [...] i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania – jest dopuszczalna i powinna podlegać rozpoznaniu.

W kontekście tym zwrócić uwagę należy na rysujące się następczo zagadnienie odnośnie do właściwości sądu mającego skargę tę rozpoznać. Ustawodawca w art. 539a § 1 k.p.k. wskazał, który sąd jest funkcjonalnie właściwy do rozpoznania skargi na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego lokując tę materię w sferze właściwości Sądu Najwyższego. Rzecz jednak w tym, że do postępowań dyscyplinarnych odnoszących się do lekarzy weterynarii przepisy Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio (art. 62 ust. 1 pkt 1 u.l.w.). Zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie, wskazuje się, iż odpowiednie stosowanie przepisów prawa nie jest czynnością o jednolitym charakterze i ze względu na rezultat tego zabiegu wyróżnia się następujące sytuacje: stosowanie pełne, gdy odpowiednie przepisy prawa są stosowane bez żadnych zmian, stosowanie ze zmianami oraz niestosowanie ze względu na bezprzedmiotowość lub całkowitą sprzeczność z przepisami, do których miałyby być stosowane odpowiednio. Innymi słowy przyjmuje się, że „odpowiednie” stosowanie przepisu może polegać na jego zastosowaniu wprost albo z pewnymi modyfikacjami - usprawiedliwionymi odmiennością stanu „podciąganego” pod dyspozycję stosowanego przepisu bądź na niedopuszczalności jego stosowania do rozpatrywanego stanu w ogóle (por. A. Skoczylas, Odesłania w postępowaniu sądowoadministracyjnym, Warszawa 2001, s. 6 – 7, A. Błachnio-Parzych, Przepisy odsyłające systemowo, Państwo i Prawo 2003, nr 1, s. 43).

W literaturze prawniczej zwraca się również uwagę, że przy interpretacji zakresu odpowiedniego stosowania danych norm prawnych wykładnia funkcjonalna, celowościowa i aksjologiczna powinny mieć pierwszeństwo przed wykładnią literalną (por. M. Hauser, Odpowiednie stosowanie przepisów prawa - uwagi porządkujące, Przegląd Prawa i Administracji, t. LXV, Wrocław 2005, s. 151-168). Ponadto podkreśla się, że gdy odpowiednie stosowanie dotyczy tzw. części

dyspozytywnej normy prawnej, to trzeba mieć na względzie, by przepis stosowany nie utracił swego „zasadniczego charakteru”. Gdyby bowiem ustawodawca chciał uregulować daną materię w sposób znacznie odbiegający od treści przepisu odniesienia, uczyniłby to w sposób niepozostawiający wątpliwości. Przyjął jednak, że dla uregulowania jej wystarczy wskazanie na „odpowiednie” zastosowanie określonego przepisu (por. A. Błachnio-Parzych, Przepisy odsyłające systemowo «wybrane zagadnienia, Państwo i Prawo 2003 r. nr 1, s. 43).

Kwestia odpowiedniego zastosowania art. 539a § 1 k.p.k., w obszarze ustalenia sądu właściwego do rozpoznania skargi na orzeczenie uchylające w sprawach dyscyplinarnych, jest sporna. Można znaleźć rozstrzygnięcia opowiadające się za zastosowaniem art. 539a § 1 k.p.k. wprost, co skutkowało rozpoznaniem skarg na orzeczenie uchylające dyscyplinarnego sądu odwoławczego przez Sąd Najwyższy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2023 r., sygn. akt II ZSG 1/23, LEX nr 3588062, z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt II ZSG 1/24, LEX nr 3721416, z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt II ZSG 3/24, LEX nr 3825107).

Istnieje jednak także pogląd odmienny, zgodnie z nim właściwy do rozpoznania skargi w niniejszej sprawie będzie Krajowy Sąd Lekarsko - Weterynaryjny. Według tej koncepcji, z art. 27 k.p.k. wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Wykładnia językowa tegoż przepisu prowadzi do wniosku, iż podstawowym zadaniem Sądu Najwyższego jest przede wszystkim rozpoznawanie kasacji od prawomocnych orzeczeń. Powołany przepis jest więc samoistnym przepisem kompetencyjnym określającym wprost właściwość funkcjonalną Sądu Najwyższego tylko do rozpoznawania kasacji. Natomiast środki odwoławcze i inne sprawy Sąd Najwyższy rozpoznaje tylko w wypadkach określonych w ustawie, a więc właściwość funkcjonalna Sądu Najwyższego w tym zakresie musi wynikać wprost i wyraźnie - z innego niż art. 27 k.p.k. - przepisu ustawy. W ujęciu systemowym za taką interpretacją tego przepisu przemawia odrębność ustrojowa, funkcjonalna i strukturalna Sądu Najwyższego, wynikająca z przepisów Konstytucji RP, jak i przepisów ustaw o charakterze ustrojowym.

Zadania, ustrój i struktura Sądu Najwyższego określone zostały w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, zaś sądów powszechnych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zgodnie z art. 177 Konstytucji RP, to sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości we wszystkich sprawach z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów. Właściwości tej, w tym właściwości Sądu Najwyższego do orzekania w konkretnych sprawach, nie można domniemywać, ani konstruować na zasadzie rozumowania *per analogiam*, byłaby to bowiem ingerencja w konstytucyjnie zagwarantowane dominium sądów powszechnych, które stanowią odrębną od Sądu Najwyższego strukturę sądownictwa, podobnie jak sądy administracyjne czy wojskowe. W żadnym wypadku więc nie można traktować w sensie strukturalnym Sądu Najwyższego jako sądu „instancyjnie wyższego”, w stosunku do jakiegokolwiek z sądów należących do struktury sądownictwa powszechnego (co nie wyklucza, że w pewnych, wyraźnie określonych ustawowo sytuacjach, Sąd Najwyższy może pełnić taką funkcję). Sąd Najwyższy jest sądem innego rodzaju niż sądy powszechne. Fakt, że zgodnie z art. 183 ust. 1 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy sprawuje nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania, nie oznacza, że w ten sposób wprowadzony jest do struktury instancyjnej sądów powszechnych, stanowiąc co do zasady kolejny „sąd wyższy” nad sądem apelacyjnym. Także argumenty natury funkcjonalnej przemawiają przeciwko przyjmowaniu kognicji Sądu Najwyższego do rozstrzygania konkretnych spraw ponad zakres jego konstytucyjnych zadań, czy to w drodze interpretacji *per analogiam* lub wykładni rozszerzającej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt II ZO 32/23, LEX nr 3648270). Trybunał Konstytucyjny trafnie zauważył, że także „z przyczyn pragmatycznych obciążenie Sądu Najwyższego koniecznością weryfikacji decyzji wypadkowych, incydentalnych, zorientowanych sytuacyjnie i różnej wagi, nie jest pożądane” (por. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 czerwca 2010 r., sygn. akt SK 38/09, OTK-A 2010, Nr 5, poz. 46).

Poza sporem jest, że przepisy Kodeksu postępowania karnego nie przewidują domniemania właściwości Sądu Najwyższego do rozpoznawania wszelkich środków odwoławczych od decyzji podejmowanych przez sądy

powszechne, czy to w pierwszej, czy w drugiej instancji, lecz wręcz przeciwnie, do rozpoznania wspomnianych środków odwoławczych wymagają wyraźnej podstawy prawnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., sygn. akt V KZ 66/07, R - OSNKW 2007, poz. 2404). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż skoro zgodnie z art. 27 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie, to tym samym rozpoznawanie przez Sąd Najwyższy środków zaskarżenia, innych niż kasacja, ma charakter wyjątkowy i wymaga wyraźnego przepisu kompetencyjnego (por. np. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., sygn. akt I KZP 8/22, OSNK 2023, z. 1, poz. 2). Chociaż dotyczy to właściwości Sądu Najwyższego w zakresie środków odwoławczych od orzeczeń sądów powszechnych, to nie ma przeszkód by podzielić te stanowisko co do procesowych relacji Sąd Najwyższy, a korporacyjny Krajowy Sąd Lekarsko - Weterynaryjny. Nie można przecież domniemywać, że skoro Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią art. 46b u.l.w. rozpoznaje nadzwyczajny środek odwoławczy - kasację od orzeczenia sądu dyscyplinarnego drugiej instancji, to właściwy jest również do rozpoznania innego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego. Podstawowym zadaniem Sądu Najwyższego jest przecież rozpoznawanie kasacji, a rozpoznawanie innych środków odwoławczych tylko w wypadkach wyraźnie wskazanych w ustawach. Tytułem przykładu wskazać należy, że np. Sąd Najwyższy będzie także właściwy do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania dyscyplinarnego co do radców prawnych, adwokatów czy notariuszy, ale jedynie w tych sprawach w których wcześniej, po rozpoznaniu kasacji od orzeczenia odwoławczego sądu dyscyplinarnego, uchylił zaskarżone kasacją orzeczenie oraz poprzedzające je orzeczenie sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji i uniewinnił obwinionego albo umorzył wobec niego postępowanie dyscyplinarne, gdyż wówczas postępowanie dyscyplinarne zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego (por. W. Koziół: Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Warszawa 2023, s. 142 -143). Sąd Najwyższy nie jest „sądem wyższym” nad okręgowymi sądami lekarsko-weterynaryjnymi oraz Krajowym Sądem Lekarsko-Weterynaryjnym, czy też sądem trzeciej instancji.

Podzielenie zatem tezy o właściwości Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania skargi na wyrok sądu odwoławczego musiałoby zakładać stosowanie wprost regulacji k.p.k., co nie jest przecież możliwe, gdyż właściwość Sądu Najwyższego, niebędącego przecież sądem dyscyplinarnym lekarzy weterynarii, została w obszarze tego postępowania dyscyplinarnego określona w sposób pozytywny przez ustawodawcę tylko w zakresie rozpoznawania kasacji. Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt I KZP 26/12, OSNKW 2013, z. 4, poz. 27, dopuścił sprawowanie przez Sąd Najwyższy kontroli instancyjnej nad postanowieniami i zarządzeniami zapadającymi w tzw. postępowaniu okołokasacyjnym, które zamykają drogę do wniesienia kasacji, gdyż jest to niezbędnym instrumentem dla należytego wykonywania kontroli judykacyjnej nad sądami powszechnymi, co z kolei jest podstawowym konstytucyjnym zadaniem Sądu Najwyższego.

Powyższa kwestia musi zostać rozważona przez organ podejmujący decyzję o przyjęciu skargi i w zależności od zajętego stanowiska skutkować przekazaniem skargi do rozpoznania Sądowi Najwyższemu albo do rozpoznania jej przez Krajowy Sąd Lekarsko - Weterynaryjny w Warszawie orzekający w innym składzie (tzw. instancja pozioma).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]